

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Caminant

Aviat el refrany 'És més vell que l'anar a peu' els més joves de la tribu no entendran què dallonses significa. No és només nostàlgia (que també) treure a passejar el verb intransitiu 'caminar'. O les ironies del transitiu: traslladar-se a peu d'un lloc a un altre. Avui es celebra el **Dia Internacional d'Anar Caminant a l'Escola**, instituit per l'Organització Mundial de la Salut en 1997. Es tracta d'aparcar cotxes, patinets, vehicles de tracció animal i deixar els addictius telèfons mòbils. Tot xino-xano a l'escola. Segons els neuròlegs, s'augmenta el rendiment acadèmic, les relacions socials, reprèn la seguretat i independència, disminueix el sedentarisme i millora la salut cardiovascular. Eureka! Recordo que de xaval anava de casa a l'escola jugant amb els companys. De fet, si passàvem per l'aro escolar era per l'estona de l'anada i la tornada lliures de la tutela familiar i dels gassots. Aleshores la ciutat no era un circuit automobilístic. Per aconseguir-ho avui ens cal una Ciutat Amable. Amigable. Lliure de brètols en contaminants patinets elèctrics que circulen per on els rota, ni per incívics ciclistes perdonavides. ¿Uns i altres encara no han descobert els onerosos *carril bici* que un Ajuntament pretesament ecologista els ha muntat? Millor però, unes vegades a peu i altres caminant.